

ע"פ 7051/19 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלונית

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 7051/19

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

כבוד השופט מ' מזוז

כבוד השופט ג' קרא

המערער: פלוני

נגד

המשיבות: 1. מדינת ישראל

2. פלונית

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי באר שבע
(כב' סגן הנשיאה נ' זלוצ'ובר, והשופטים ש' פרידלנדר
ו-ד' כהן) בתפ"ח 6370-08-18 מיום 15.9.2019

תאריך הישיבה: כ"ה בטבת התש"ף (22.1.2020)

בשם המערער: עו"ד שרון דניאלי

בשם המשיבה 1: עו"ד רחלי זוארץ-לוי

בשם המשיבה 2: אין התייצבות

בשם שירות המבחן: גב' ברכה וייס

מתורגמן לשפה הערבית: עבדאללה עבד-אלרחמן

פסק-דין

המערער הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של אינוס בנסיבות מחמירות ואיומים. בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב'סגן הנשיאה הנ' והשופטים זלוצ'ובר, ש' פרידלנדר ו-ד' כהן) קבע את מתחם הענישה בין 7 ל-11 שנות מאסר בפועל, והעמיד את עונשו של המערער על 8 וחצי שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת.

על כך נסב הערעור לפנינו.

בא-כוח המערער טען לפנינו בפירוט רב, תוך הפנייה לפסיקה שיצאה מלפני בית משפט זה וערכאות נוספות. לטענתו, המתחם שנקבע אינו משקף את רמת הענישה, ומיקומו של המערער בתוך המתחם אינו נותן ביטוי הולם להודאתו של המערער, לחסכון בזמן שיפוטי, לקבלת אחריות, ולכך שלא נדרש מהמתלוננת להעיד. הוא הדגיש את רצונו של המערער בשיקום, ועמד על התהליך בו החל, עליו שמענו גם מנציגת שירות המבחן.

באת-כוח המדינה הבהירה את הטעמים המצדיקים לטעמה של המדינה את התרת העונש שנקבע על כנו.

שקלנו את טיעוני הצדדים. כידוע, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בענישה שנקבעת על-ידי הערכאה הדיונית בהעדר חריגה בולטת מרמת הענישה הראויה המצדיקה זאת. לא מצאנו לחרוג מכלל זה גם במקרה שלפנינו.

כפי שציין בית המשפט קמא, המערער ניצל היכרות מוקדמת עם המתלוננת, אנס אותה בברוטליות, קרע את חולצתה, פשט את מכנסיה בכוח, לא שעה לתחינותיה והמשיך במעשיו תוך שהוא אווז בגרונה בחוזקה ומאיים עליה שאם לא תשתוק הוא יהרוג אותה. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת חבלות של ממש. בנוסף נגרמו למתלוננת נזקים נפשיים משמעותיים כפי שעולה מהתסקיר שנכתב בעניינה.

אכן, העונש שנגזר על המערער אינו על הצד הקל, אולם בהינתן הפגיעה לא מצאנו כי מדובר בחריגה מרמת הענישה המצדיקה התערבות. בית המשפט הדגיש את המשקל והחשיבות שניתנו להודאה באשמה ולקבלת אחריות. אף אנו סבורים כי נכון לתת לשיקולים אלה משקל ממשי בגזירת הדין. לא מצאנו כי בנסיבות המקרה המשקל שניתן להם מצדיק התערבות.

בהינתן הפגיעה במתלוננת לא ראינו להתערב גם בגובה הפיצויים.

משכך, החלטנו לדחות את הערעור.

ניתן היום, כ"ה בטבת התש"ף (22.1.2020).
